

[Jane Oksen]

viste, at ud af 50 børn var de 38 børn af enlige mødre. Det kunne godt tyde på, at man skulle prøve at øge indsatsen for de enlige mødre i stedet for brutalt at fjerne deres børn.

Der er også sket en stor udvikling i lønninger til plejefamilier. Jeg mener, at det også er noget, vi bør se på.

Plejefamiliernes vilkår og deres forhold er under alt for lidt kontrol. Børn anbringes tit i miljøer, hvor de overhovedet ikke passer ind.

Vi bør også se på den uheldige fordeling af udgifterne mellem amt og kommune, det har jeg sagt før, men jeg mener stadig, at det er galt, at det forebyggende arbejde skal betales fuldt ud af kommunerne, hvorimod amterne betaler halvdelen af omkostningerne ved en anbringelse.

Så er der de store børn. Det er også nævnt i fru Kirsten Lees forslag. Jeg mener også, at man bør begynde at forskelsbehandle lidt efter, om det er store eller små børn. Store børn kan godt selv få lidt indflydelse på, hvor de mener de har det bedst. Det kan ikke være rigtigt, at en 11-12-årig ikke selv kan få en smule indflydelse.

Også de unge bør tages ud af alle disse statistikker. Det kan ikke være rigtigt, at unge, blot de er lidt uvenner med deres forældre eller utilfredse, kan gå op i socialforvaltningen, der så sørger for bolig, lommepenge osv., ofte med langt større beløb, end forældrene selv kan klare. Jeg mener, at de bør tages ud af de statistikker, for de er jo ikke fjernet fra hjemmet i den forstand.

Der kunne siges utrolig meget om disse ting. Jeg vil gerne se frem til et positivt udvalgsarbejde, hvor vi gennemgår hele loven om disse ting, for den trænger i den grad til en revision, så De Radikale skal ikke have utak for deres forslag.

Merethe Due Jensen (KRF):

Jeg har noteret mig, at forslagsstillerne i bemærkningerne til forslaget lægger vægt på, at det drejer sig om, at man skal styrke de ressourcer, som forældrene har og gerne vil udnytte, og at der samtidig skal tages hensyn til barnets retsstilling i alle tilfælde, hvor det offentlige finder anledning til at gribe ind.

Forslagsstillerne lægger endvidere vægt på, at man tager udgangspunkt i forældrenes situation. Det er et rigtigt og godt princip.

Kristeligt Folkeparti er generelt positivt over for beslutningsforslaget, men vi vil gerne understrege, at det er vigtigt, at den foreslåede udvalgs sammensætning ikke blot består udelukkende af eksperter eller sagkyndige, men at der også er plads til lægpersoner, eventuelt gerne som forældrerepræsentanter.

Et af de områder, jeg gerne ser belyst nærmere, er, at forældre og børn behandles ligeværdigt af myndighederne, og at barnet lettere kan hjemgives igen.

Det har vist sig i flere sager, at det er vanskeligt at få et barn ud af systemet og tilbage til hjemmet, når det først er placeret uden for eller fjernet fra hjemmet. Hjemgivelse skal ikke kun ske på det offentliges præmisser; der skal tages hensyn til situationen i hjemmet. Der må aldrig foreligge en trussel fra det offentliges side om, at barnet fjernes. Det giver utryghed i et samarbejde, hvor problemerne måske kunne løses i stedet for at gå i hårdknude.

Jeg synes også, det er betænkeligt, at Danmark fører i nordisk sammenhæng, når det drejer sig om anbringelse af børn uden for hjemmet. Endvidere finder jeg det væsentligt at sikre en indsats og støtte til hele familien i stedet for kun at behandle en del af familien, når det går i hårdknude.

Ophold på døgninstitution kan i visse tilfælde være den eneste realistiske mulighed, selv om resultatet af behandlingen ofte viser sig at være begrænset.

Det glæder mig, at socialministeren i sin tale lagde vægt på, at familiepleje også kan være i barnets egen nære familie. Ved anbringelse uden for hjemmet kan man ikke kun se isoleret på, hvad der er godt for barnet, og hvad der er godt for forældrene; det er kunstigt at dele forældres og børns tarv. I kriser må der altid stræbes efter at forebygge en fjernelse.

De ressourcer, børns ophold uden for hjemmet kræver, kan i visse tilfælde med fordel bruges på et tidligere tidspunkt i forløbet for at undgå en udvikling af problemerne i familien.

Jeg er også betænkelig ved, at børn i forskellige aldersgrupper skal inddrages i beslutningerne om, hvorvidt de vil være i hjemmet eller ej. Jeg tror, det er meget svært for et barn på 12-13-15 år at kunne overskue konsekvenserne af sine egne beslutninger. Man må passe på, at der ikke indføres regler, der går på tværs af fa-